

Ahoj Jano,

tak napřed – nevdá mi, že jsi mi to všechno napsala, naopak: jsem rád, že Ti to třeba k něčemu bude... a mně vlastně taky; komunikace je dobrá "věc".

Účes si klidně změň, ono to s těmi rozchody sice psychologicky vzato asi souvisí (protože přece psychologicky vzato všechno souvisí se vším), ale je to jedno (a navíc tomu vlastně nerozumím; jediné, co mě těší, je, že tomu vlastně nerozumí - a nemůže rozumět - nikdo). Dělej prostě to, na co máš chuť. Buď s tím (nebo těmi), kdo za to stojí. Úvahy o jiném účesu nebo takových vizuálních změnách jsou způsobeny asi tím, že prostě chceš nebo potřebuješ něco změnit, ale nechce se Ti do velkých změn ("vztahových"), a tak měníš věci jiné, víceméně nepodstatné... něco jako "symboly".

Člověk asi musí chtít být spokojený - a pokud nechce nějak "sám od sebe", pak to nejde a nemá cenu se do toho nutit. Stejně to nejde, ani nemá cenu si to sugerovat.

Vš jsem taky vlastně neměl rád a vůbec mi nechybí; někdo na ni vzpomíná rád, já vůbec, protože nic opravdu důležitého, co se tehdy dělo a stalo, nesouvisí s tou školou, ale "jen" s dobou, kdy jsem tam tak trochu chodil (nikdy ne moc poctivě, protože jsem měl pocit, že je tam spousta věcí a lidí, které nemusím ani znát, ani vidět). Nikdy jsem tam nepatřil a vlastně patřit nechtěl. Jediné podstatné, co mi ona vznešená univerzita dala, je vědomí, že (asi) nejsem hloupější než jiní a že kecy jsou k ničemu, i když znějí jako sebevětší věda. Takže tyhle pocity znám.

Causa "Přítel" (jen z toho, co jsi mi napsala):

- nejsem zaujatý a nějaké "zdvořilostní" kecy si vymýšlet ani nemusím, ani nebudu
- je to na nic, to máš pravdu... a ten konec asi opravdu přijde (ovšem nemám dojem, že by to byla nějaká tragická ztráta)
- nemyslím si, že bys opravdu chtěla nebo potřebovala někoho takového
- nikoho nezachrániš, pokud se nezachrání sám; naopak to bývá tak, že ten "zachraňovaný" svého zachránce táhne ke dnu; a často se mu povede ho utopit
- Tvůj věk vzhledem k výše uvedenému nehraje roli, prostě to není a nebude ono
- kdybych si troufal Ti radit, pak bych musel říct, ať jdeš od toho: jemu nepomůžeš (otázka taky je, jestli o to vůbec opravdu stojí) a sobě spíš ublížíš
- nečekej na nic; nikdy nepřijde nic, čemu nejdeš naproti (a někdy ani pak ne, ale to už je jiná kapitolka...)
- potřebuješ a podle mě chceš někoho, na koho je spoleh, o koho se můžeš opřít a kdo o Tebe opravdu stojí... získal jsem dojem, že nic z toho ten současný "přítel" nesplňuje... asi to opravdu není láska a podle mě ani nebude, resp. nemůže být
- nehledej, jen se dívej; kdo se umí dívat, uvidí

Tak tohle jde hlavou mně, když jsem četl, co jsi napsala. Možná je to tvrdé a asi sotva jsou to řádky, jaké jsi čekala, ale tak to vidím (a čti to s vědomím, že to celé může být úplně jinak, protože jednak toho vím málo a jednak věci můžu vidět jinak a třeba docela špatně...).

Držím palce. A na hlavě si udělej, co chceš, a v hlavě si vyrob pořádek - vyžeň ty, kdo si nezaslouží tam být. Tvrdé? Jo - ale myslí na sebe; život není charita - život je život.

MS#